

EVROTREŠ
KRISTIJAN KRAHT

NASLOV ORIGINALA

EUROTRASH

Christian Kracht

COPYRIGHT © 2021 VERLAG KIEPENHEUER & WITSCH, KÖLN

ALL RIGHTS RESERVED

© ZA SRPSKO IZDANJE IMPRIMATUR, 2026.

IZDAVAČ:

Imprimatur d. o. o.

Miše Stupara 4

Banja Luka

info@imprimatur.ba

ZA IZDAVAČA: Boris Maksimović

LEKTURA: Marija Pejić, Tamara Babić

KOREKTURA: Sonja Lero Maksimović

DIZAJN KORICA: Dragana Vasić

GRAFIČKA PRIPREMA: Sonja Lero Maksimović

ŠTAMPA: Skandi s. p.

ZA ŠTAMPARIJU: Mladen Spasojević

TIRAŽ: 500

GODINA: 2026.

ISBN: 978-99976-53-73-4

Sva prava zadržana. Nijedan dio ove knjige ne može se reprodukovati niti koristiti u bilo kojem obliku bez prethodne saglasnosti izdavača.

Kristijan Kraht

EVROTREŠ

Prevod s nemačkog:
Đorđo Vasić

Ova knjiga je roman, iako, kao i u mnogim romanima, neki od njenih likova imaju stvarne uzore i pralikove od kojih je preuzet ovaj ili onaj biografski detalj. Likovi, njihove osobine, njihovi postupci, kao i događaji i situacije koji se pojavljuju, izmišljeni su.

Za moju ženu, moju ćerku, moju sestru i moju majku.

Ono što je potpuno, savršeno shvaćeno
ne ostavlja trag u sećanju.

Džidu Krišnamurti

Ako Nemačku voliš,
Onda je radije ne posećuj.

Horhe Luis Borhes

I

Dakle, morao sam opet na nekoliko dana u Cirihi. Moja majka je želela da hitno razgovara sa mnom. Pozvala me telefonom; trebalo je da, molim lepo, čim pre dođem; razgovor je bio sasvim jeziv. I usled nervoze koju je izazvao, tokom celog produženog vikenda osećao sam se tako loše da sam patio od teškog zatvora. Osim toga, moram još da kažem da sam pre četvrt veka napisao priču koju sam, iz nekog razloga, kog se nažalost više ne sećam, nazvao *Fazerland*. Završava se u Cirihi, takoreći usred Ciriškog jezera, prilično traumatično.

S celom tom pričom sam onda prvi put ponovo došao u dodir upravo u Cirihi, kad sam, kao što sam rekao, dole u Bahnhofstrase, u jednom malom kiosku sklepanom od dasaka nedaleko od Paradeplaca, kupio tamnosmeđi džemper od pomalo grube vune. Već je bilo večer; popio sam malo valerijane, a dejstvo tih tableta i beznađe švajcarske jeseni i proteklih dvadeset pet godina pogleli su mi na dušu kao neizmerno olovno breme.

Kratko pre toga bio sam u starom gradu. Na jednoj poluilegalnoj filmskoj projekciji, prêko u Niderdorfu, prikazan je *In Girum Imus Nocte et Consumimur Igni**, poslednji

* „In girum imus nocte et consumimur igni” latinski je palindrom koji znači „letimo ukруг, ukруг i proždire nas vatra”. Fraza se generalno koristi da opiše ponašanje moljaca, koji, privučeni svetlom, lete ukруг oko vatre dok ih ova ne proguta. (Prim. prev.)

film Gija Debora*, dovršen još pre njegovog samoubistva. Došlo je četvoro ili petoro ljudi, što mi je izgledalo kao čudo, s obzirom na to da je veče napolju još uvek bilo sunčano i toplo, a samo delo beskrvno i uspavljujuće.

I nakon što se publika – dakle, dva profesora, kinooperater i beskućnik koji je došao da malo odspava u bioskopskoj fotelji – oprostila i završila s rukovanjem, opet sam se bez ikakve namere i cilja zaputio kroz noć, dole prema Paraplacu. I tamo, s druge strane Limata, naleteo sam na isti improvizovani kiosk jedne švajcarske komune, gde su dve žene neodređenih godina sa naočarima i bradati, ljubazni mladić prodavali ručno pletene džempere i ćebad od teške vune u prirodnim bojama.

Ovi jednostavni vuneni artikli, u poređenju s odećom izloženom u izlozima sada već odavno zatvorenih, ali i dalje jarko osvetljenih butika u Bahnhofstrase, delovali su mi na jedan uspokojavajući način autentično, baš kao što mi se i smeškanje dve prodavačice – da, mora se tako reći – učinilo prožeto realnošću i smislom. Meni je barem delovalo stvarnije od čitave Bahnhofstrase, od svih onih desetina švajcarskih zastava izvešanih posvuda levo i desno, i od te luksuzne, provincijske i beznačajne scenografije u izlozima. I dok sam članovima komune predavao novčanicu od sto franka – nakon što sam prethodno skinuo džemper koji sam, uprkos hladnoći, bez mnogo promišljanja probao, i pustio da ga spakuju u neutralnu, svetlosmeđu kesu od natron-papira – na trenutak sam imao, da, možda i pogrešan utisak da sam ovom transakcijom došao do nečeg relevantnog.

Kako bilo da bilo, predali su mi kesu, a uz nju i šarenu, neznatno izbledelu brošuru, koju sam, pomalo postidjen,

* Gi Debor (1931–1994) bio je boem. Filozof, pisac, filmadžija, osnivač beletrističke i situacionističke internacionale, a javnosti najpoznatiji kao autor *Društva spektakla*. (Prim. prev.)

pustio da sklizne unutra. Pomislio sam kako ću je se kasnije neprimetno rešiti i, oprostivši se, s pomalo krutim osmehom na licu, krenuo sam, drhtureći, ka Minsterplacu. Nameravao sam da popijem još jedno piće u Kronenhale baru pre nego što se vratim u hotel i legnem u krevet, uzmem još jedno biljno sredstvo za spavanje i ugasim svetlo.

Majčine prilike – i evo, dolazim do toga – zbog kojih sam svakog drugog meseca morao da dolazim u Cirihi, ovaj grad hvalisavaca, razmetljivaca i poniženja, potpuno su me paralisale već godinama. Postalo je strašno, postalo je sasvim odvratno, postalo je više nego što sam mogao da podnesem, više nego što bi čovek normalno trebalo da trpi. Majka je, naime, bila veoma bolesna, zapravo bolesna i u glavi – ne samo tu, ali tu pre svega.

Da ne bih izgubio kontakt s njom i da ne bih podlegao rezignaciji i beznadi, odlučio sam u nekom trenutku da je posećujem svaka dva meseca. Da, odlučio sam da jednostavno prihvatim tu bedu u kojoj je moja majka decenijama tavorila u svom stanu, okružena praznim flašama votke koje su se kotrljale unaokolo, zatrpana neotvorenim računima raznih ciriških prodavnica krzna od samura i pucketavim blisterima svojih lekova protiv bolova.

Sada mi se, međutim, ona sama javila i pozvala me k sebi; inače je uvek samo čekala da se pojavim u Cirihi u tom dvomesečnom ritmu. Većinom je zahtevala da joj ispričam neku priču. Njen poziv me je, kao što sam rekao, učinio još nervoznijim nego što su me te posete već činile, jer je nešto nameravala; odjednom je postala nadmoćna, inicijativa je, takoreći, potekla od nje, dok je ranije uvek ćutala i čekala.

Nije imala ni imejl, ni mobilni telefon i prezirala je internet. Previše komplikovano, uvek je govorila, a tipke su joj

premalo. Pretpostavljao sam, međutim, da je to činila iz arogancije, a ne iz obične nesposobnosti da rukuje tasterima. Pretvarala se da rado čita novine i Stendala. Koža joj je imala teksturu suve svile – uvek je bila blago preplanula od sunca, iako nikada nije sedela napolju, na terasi među hortenzijama.

Kućna pomoćnica ju je potkradala; svaki drugi dan novčanik joj je bio prazan. Iako skoro ništa nije trošila, novac bi uvek ispario, baš kao što je jednog dana nestao i njen crni mercedes – izvezen je iz garaže stambene zgrade i prebačen u Bukovinu. Učinio je to bukovinski muž njene bukovinske kućne pomoćnice – bio je to pravi užas, ali barem više nije bila u Vinterturu.

Svoj osamdeseti rođendan morala je, naime, da proslavi u Vinerturu, na zatvorenom odeljenju psihijatrijske klinike. Ako bi se stvar posmatrala s humorom, bilo je to kao kod Direnmata, ali je zapravo bilo mnogo tužnije nego kod Direnmata, jer se radilo o mojoj, a ne o bilo kojoj majci, i ne o bilo kojoj psihijatriji, već o onoj s najmračnijim, najsureviji-
jim od svih imena: Vintertur.

Zaboravio sam ili potisnuo nekud iz sećanja da je klinika nosila još jedno ime, nešto kao Frankenštajn ili tome slično – nisam mogao da se setim. U svakom slučaju, ponovo su je otpustili iz tog Vintertura; morali su da je otpuste, jer su je mogli zadržati u psihijatrijskoj klinici samo na osnovu sudске odluke, a nje nije bilo i nikada je neće ni biti. Jer moja majka je, koristeći se prepredenim manipulacijama i svojom drsko ispoljenom hladnokrvnošću, uspevala da onome ko je pregleda sugerise da je s njom sve u savršenom redu i da jednostavno moraju da je vrata u njen stan, njenom voljenom fenobarbitalu, gajbama bednog *Fandana* (flaši belog vina sa zatvaračem na navoj od sedam franaka i pedeset) i pretplati

na *Noje cirher cajtung* koju je otkazivala i obnavljala svake nedelje, te ekspresionističkim slikama osrednjeg kvaliteta koje joj je muž, moj otac, poklanjao tokom braka, dok je on, naravno, slike Noldea, Munka i Kirhnera, što ih je sakupljao sa Lotar-Ginterom Buhajmom u Istočnoj Nemačkoj, radije zadržavao za sebe, smotane ispod kreveta u svom zamku na Ženevskom jezeru, gde je živeo nakon razvoda od moje majke.

Misli o nestaloj kolekciji slika mog pokojnog oca proganjale su me svaki put kada bih saznao da je neko od ovih dela opet prodato na aukciji kod *Grizebaha* u Berlinu, *Kristija* u Londonu ili *Kornfelda* u Bernu. Bile su to slike koje sam, pošto su visile u našem šaleu u Gštadu, poznao još od najranijeg detinjstva; bio mi je bolno poznat svaki nanos pastozne boje, svaki plavo-žuti, crno oivičeni oblak. Kad god bih bio kod majke, pred očima bi mi se našla utvara onih trećerazrednih slika nemačkih ekspresionista koje su visile u njenom stanu – ono malo što je preostalo od izvanredne porodične kolekcije. Slike Georga Taperta, na primer, ili Maksa Kausa – i bilo je teško odlučiti šta je jasnije: majčino stanje ili otužne mazarije obešene kao uramljena poruga na zidove njenog ciriškog stana.

Raspad ove porodice, da, atomizacija ove porodice – čijom se najnižom tačkom mora smatrati majčin osamdeseti rođendan u zajedničkoj prostoriji duševne bolnice u Vinterturu, bio je prožet beskrajnim beznađem; kažem to rado, iznova i iznova.

Sedela je tamo zgrčena, masne, pepeljastoplave kose vezane u rep, u svetloplavoj trenerci od frotira. Ispred nje na stolu buket cveća od osamsto franaka donet iz Bahnhofstrase; upali palimpsest njenog lica, izubijan od padova u pijanstvu i prekriven tamnocrvenim krastama; obrve jedva vidljive, zaklonjene utisnutim cikcak šavovima kojima su tamnim koncem zašivene posekotine – tako je to izgledalo:

hod nizbrdo, strmoglav ove porodice kao mapa njenog lica, ako se tako može reći.

I, umesto da se vratim pravo u hotel u starom gradu, zaista sam otišao u bar Kronenhale sa ulaznim vratima koja su prilikom otvaranja uvek činila suprotno od onoga što se očekivalo. Ako biste ih povukli, otvarala su se na guranje, i obrnuto. Tu sam se smestio otraga, desno, na samom kraju bara, pored toaleta. Stolovi u čeonom delu uvek su bili rezervisani za ciriške muškarce i njihove, uglavnom ukrajinske, ženske pratilje. Odavno su prošla vremena kad se tu moglo naći mesto, ili kada neki od tih stolova nije bio rezervisan. U međuvremenu sam prestao da gajim nadu da ću ikada više sedeti napred.

Kad god se čovek nađe u Cirihi, uvek zamišlja kako će ga obgrliti duh Džojisa i Kabarea *Volter*, ali u stvarnosti, bio je to grad pohlepni poručnika i samoljubivih prevaranata. Za šankom, otraga desno, pored toaleta, čoveku je moglo biti podjednako dobro, pomislio sam, pošto su uz piće služili ista tri bela tanjirića sa slanim bademima, čipsom s dodatkom paprike i slanim štapićima kao i za stolovima napred; bude li to jednog dana prestalo, bar Kronenhale bi se verovatno i dalje mogao posećivati, pošto je u suštini sve ionako bilo potpuno nevažno.

Sasvim slično majci, koja se možda upravo sad, večeras u stanu, srušila ničice – sve je zavisilo od toga da li je uzela zolpidem, fenobarbital ili kvetijapin, dakle samo jednu od te tri supstance ili sve tri zajedno, zalivši ih jednom ili dvema flašama pomenutog *Fandana* od sedam franaka i pedeset. Sve bi se to potom ponovilo – nakon pada i tragova stopala u lokvi krvi, i lica komšija koji bi se stideli umesto nje iza zavesa od gaze, i belo-narandžastih kola hitne pomoći, i urgentnog centra u bolnici, te ponovnog prijema u Vintertur i otpuštanja nedelju dana kasnije jer nije bilo sudskog naloga, i vožnje taksijem

nazad do Ciriha tokom koje bi joj taksista iz novčanika uzeo novčanicu od hiljadu franaka i ne bi joj vratio kusur, već bi je umesto toga galantno podruku ispratio do kućnih vrata – jer ona se ionako ničega više ne bi sećala, osim da hitno mora da odnese recept u apoteku da bi dobila nove zalihe zolpidema, fenobarbitala i kvetijapina.

Prošli put, za vreme moje poslednje posete pre dva meseca, pažljivo sam obrisao majčinu krv sa mermernog poda koristeći se kantom, džogerom i mokrom krpicom, na šta je ona primećila da sam verovatno spavao u njenom krevetu, a ne u hotelu – da je to s hotelom čista laž; a onda me je upitala kako sam uopšte došao na ideju da tek tako iskrvarim po posteljini i po podu, i šta mi to, zaboga, pada na pamet, te da je to neviđena drskost.

I tako sam i dalje sedeo u baru Kronenhale, dok je ona spavala u svom stanu; nije mi se vraćalo u hotel, ali sam morao, jer šta sam uopšte i tražio u ovom baru koji me je istovremeno i privlačio i odbijao?

Zato sam ponovo krenuo nazad preko mosta, ispod kojeg se bistri Limat izlivaio iz jezera, dok su labudovi spavali glave uvučene pod krila. Razmišljao sam da još nekoliko minuta provedem gore kod Lindenhofa, pokraj zida, i da možda ispušim cigaretu u opadajućem lišću, gledajući odozgo na mračni grad Ciriha i njegovu tminu, što pak nisam učinio, nego sam, našavši se ispred vrata hotela potražio u džepovima ključ, pošto recepcija u to kasno doba više nije bila otvorena. I dok sam tražio ključ, u mislima mi se sasvim iznenada i neočekivano ukazao majčin otac.

Ukazala mi se kolekcija sadomazohističkih rekvizita koja je nakon njegove smrti pronađena u zaključanom ormanu gostinske sobe njegove kuće na Ziltu; onaj teskobni sadistički instrumentarij koji je deda, moj deda – član partije od 1928, SS-untersturmfirer i zaposlenik u *Direkciji*

za propagandu Rajha NSDAP-a u Berlinu – sakupio u svojoj kući na Ziltu posle rata, pa i nakon, nažalost, potpuno bezuspešno sprovedene denacifikacije u britanskom logoru za internirane *Delmenhorst-Adelhajde*, i kojim se, ako već ne u stvarnosti, a ono zasigurno u svojim znojem natopljenim dnevnim snoviđenjima služio tokom tajnih podrumskih sastanaka sa mladim devojkama dovedenim sa Islanda. Jer samo su one, tako je barem mislio deda, moj deda, na pravi način otelovljavale nordijski ideal. Norvežanke, Nemice, Dankinje bile su preslabe; ne, morale su to biti Islandanke, koje je upošljavao kod sebe na Ziltu kao *au pair* devojke – devojke čijim je krvotokom večno odjekivala *Eda*.

Da li mu je zapravo uspevalo da izvede da ga ponižavaju brojne Islandanke koje su tokom godina živele kod njega, u ono vreme? Jedne od njih sam se jako dobro sećao, jedne po imenu Sigridur. Moglo joj je biti devetnaest godina, bila je visokog rasta, kose boje zrelog lana, sa kirgijskim naborom na kapcima i sitnim pegama na isuviše bleđoj koži. Sa Sigridur su se, dakle nadnesenom nad sto, sa vrhom jezika u uglu usta, izučavale rune – ta nordijska azbuka na kojoj su nemački namesnici nordijske rase mogli da pročitaju prošlost i budućnost čovečanstva; zapravo, sve te ezoterijske sablasti istraživane su u dedinoj radnoj sobi, zatrpanoj naslaganim gomilama knjiga.

Sve – leteći tanjiri, antarktička Nova Švabija*, *Doktrina večnog leda*** i naravno SS ekspedicija na Tibet, u čijoj

* Nova Švabija (nem. Neuschwabenland) područje je na Antarktiku između 20° istočne i 10° zapadne geografske dužine, koje je Nacistička Nemačka posedovala u periodu od 19. januara 1939. do 8. maja 1945. godine. (Prim. prev.)

** Svetska ledena teorija ili Svetska ledena doktrina, takođe poznata kao Glacijalna kosmogonija, kosmološki je koncept koji je predložio Hans Herbig, austrijski inženjer i pronalazač. Prema njegovim idejama, led je bio osnovna supstanca svih kosmičkih procesa. (Prim. prev.)

je organizaciji deda učestvovao kao neka vrsta posrednika između uprave za propagandu Rajha i SS-Anenerbe*, tako reći – sve te tričarije su pretresane i usvajane sa strpljivom Sigridur, dok su se jeli sendviči s račićima i pila limunada, u iščekivanju da se porodica konačno povuče na spavanje na gornji sprat, jer bi se tada, možda, konačno, mogla ukazati dugo priželjkivana prilika da ga mlada, bleđa, pegava Sigridur veže za nogu stola bodljikavom žicom. I tada bi mogla da kaže „Ja, elskan min***”. *Dodi ovamo, mali čoveče.*

Pokatkad – zapravo, često – govorio sam sebi da sposobnost prilagođavanja jednoj krajnje poremećenoj porodici zaista nije nikakav dokaz duševnog zdravlja. Dok sam ležao na hotelskom krevetu u Cirihi i zurio u plafon, a napolju, ispod prozora, pijani ciriški mladići zavijali i slavili svoje otužno pijanstvo, nikako nisam umeo da odgonetnem kako mi je pošlo za rukom, i kako mi je uopšte i moglo poći za rukom, da se izvučem iz bede i duševne bolesti svoje porodice, iz tih ponora koji nisu mogli biti dublji, bezdaniji i jadniji, i da postanem koliko-toliko normalan čovek.

Moja majka, kao što sam već pomenuo, bila je zaista u svakom pogledu asocijalna osoba i njeno stanje je bilo krajnje beznadežno; pa ipak, možda je uspela da sačuva dostojanstvo u svom ludilu, možda je potpuno nepokolebljivo sledila neki cilj koji je samo njoj delovao kao takav, možda je drugačijim očima gledala u budućnost, a možda je, opet, jednostavno samo osećala strah. Kao onda, kada me je poslednji put sama

* Anenerbe (nem. Ahnenerbe) bila je nacistička organizacija koja se predstavljala kao „društvo za istraživanje drevne germanske istorije i nasleđa predaka”. (Prim. prev.)

** Islandski: Da, ljubavi moja. (Prim. prev.)

pozvala, pre pet godina, i plakala u slušalicu, iako inače nikada, baš nikada nije plakala – bilo je to pre operacije kičme, kada je rekla da oseća tako strašan strah.

Bio je to trenutak koji nikada neću zaboraviti. Stajao sam ispred *Baltazara* u Njujorku; bilo je proleće, i ljudi su se slivali sa svih strana uz Brodvej, a ja sam pokušao da je umirim preko telefona. Znaš, rekao sam joj, to će biti jedan rutinski zahvat, i tako dalje, ali ona je, naravno, znala, kao što je uvek sve znala unapred, da će to biti kraj njenog postojanja u normalnosti, da će posle operacije nastupiti komplikacije, da će se ispostaviti da su njeni hronični stomaćni bolovi, koji su je mučili još otkad sam bio dete, dolazili od zapuštene, decenijama vučene upale.

Upala je, postavši očigledna tek nakon operacije leđa, do te mere napala majčin oslabljeni imuni sistem da je pala u komu; morali su da je priključe na veštačko disanje putem traheotomije i tako je mesecima ležala na odeljenju intenzivne nege jedne privatne klinike u blizini Ciriha, priključena na razne cevi, okružena respiratorima i uređajima koji su jezivo pištali, te manje-više dobronamernim medicinskim sestrama i načelnicama koje su davale sve od sebe da je ne puste da umre, što, istini za volju, u Švajcarskoj, zemlji koja ima poseban odnos prema smrti, i nije bilo uobičajeno.

U Švajcarskoj čovek ima pravo da umre, uvek je govorila, a i lekari su mi rekli isto, kao i svi članovi etičkog odbora klinike, koji mi je savetovao da dam pristanak da se ništa više ne preduzima, i da samo malo više odvrnem malu plastičnu slavinu na cevčici za dovod morfijuma – jer, kako je uopšte mogla da se oporavi, i kakav je to život, na kraju krajeva? Život – šta je uopšte i bio život?

Ali ja, ja nisam mogao da dam traženi pristanak, jer sam, kad god bih zatvorio oči, video svoju majku u *Pučijevom*

bikiniju pored bazena u Sen Žan Kap Feri, a ne na bolničkom odru sa onom nedoličnom cevčicom koja joj je virila iz traheotomijskog otvora ispod naborane brade. I naravno – ponovo se oporavila: jednog jutra probudila se iz kome kao da se ništa nije dogodilo, i nekoliko nedelja kasnije taksijem se vratila kući.

Uvek je govorila, moja majka, da više ne može da se kupa u Ciriškom jezeru otkako je Vivijen, njena najbolja prijateljica, prilikom svog dobrovoljnog odlaska u smrt iskoristila pomoć švajcarskog udruženja *Egzit* i naložila da se njen pepeo potom raspe iznad bistre, prijatne vode Ciriškog jezera. Majka je govorila da bi prilikom kupanja nehotice mogla progutati gutljaj jezerske vode, i da bi time, zapravo, pila Vivijen, i ta pomisao ju je užasavala. To se ne može dogoditi, svaki put bih joj odgovorio, jer koliko bi se izvornih molekula Vivijen uopšte moglo naći u jednom gutljaju vode iz Ciriškog jezera? Nije stvar u stvarnoj količini, uvek je govorila, već u duhu koji čovek unese u sebe – dakle, nije se radilo o fizičkom pepelu, već o nematerijalnom. O senima njene najbolje prijateljice koje bi se tada nastanile u njoj, a to, i pored najbolje volje, nije mogla da podnese.

I setio sam se, dok sam i dalje zurio u plafon hotelske sobe u Cirihu, telefonskog razgovora od pre nekoliko decenija s drugom prijateljicom moje majke, Mardži Jirgens, koja je želela da mi nakon muževljeve smrti proda svoju kuću – svoju kućicu na plaži, kako ju je zvala, na ostrvu Grejt Harbor Ki na Bahamima, gde se Kurd uvek tako dobro osećao. Jednostavna drvena kuća, sklepana od dasaka, bila je za nju, za Mardži i Kurda, duševna banja, tako je rekla preko telefona. Ne sećam se više cene koju je tražila, ali nije bila visoka, čak ni u ono vreme. Ja sam pak oklevao, ili možda nisam ni odgovorio na

njen poziv, jer sam u to vreme živeo u Aziji, a kućica na ostrvu Grejt Harbor Ki činila mi se previše udaljenom, kao da se nalazila u nekom drugom, nedostižnom svetu.

Sećao sam se boravka u vili Kurda i Mardži u Sen Pol de Vansu, mirisnih limunovih gajeva, bolesno slatkastog jasmína, pesme „Perfidija” u izvedbi Harija Belafontea ili Neta Kinga Kola – moj otac je oduvek jako voleo Harija Belafontea, ali ne, ne, pomislio sam, ne, ipak je to morao biti Net King Kol, čiji glas je dopirao iz starog magnetofona marke *Dual*, koji je stajao na mermernom pomoćnom stolu, u hladu borova, dok je izvodio „Perfidiju”, *La Perfidia de tu Amor*.

A onda sam se setio tamnoplavih, gotovo ljubičastih brda u daljini, oivičenih čempresima, i svog kuma, Filipa Kinbuta, čije sam ime nosio – delom ponosno, delom sa sramom. To ime je bilo umetnuto između mog imena i prezimena. Filip Kinbut, dovezao se do vile Kurda i Mardži srebrnom *korvetom*, domahujući usput i vozeći jednom rukom. Govorio mi je da ga u znak pozdrava uvek moram poljubiti u oba obraza – jer je jako voleo da ga ljube u oba obraza – a inače, i njega je takođe očarala ta pesma, *La Perfidia de tu Amor*.

Kada je moj kum Filip Kinbut kasnije umro, u njegovom stanu u Bruk stritu u Londonu pronađena je zidna tapiserija neprocenjive vrednosti, koja se podizala na električni pogon. Kada bi se pritisnuo prekidač, ona bi se polako podigla, otkrivajući tajnu sobu iza nje, prepunu sadomazohističkih sprava, baš kao i kod oca moje majke, samo mnogo raskošnije izvedbe: zlatni dildo, nizovi lanaca, prelepe gas-maske i crne plišane kapuljače bez proreza za oči, okovane čelikom. Da li je moj otac znao za tu sobu iza tapiserije u Bruk stritu?

* „Perfidia” (španski za „perfidiju”, što znači neverstvo, izdaja ili prevara) pesma je na španskom jeziku iz 1939. godine, koju je napisao meksički kompozitor i aranžer Alberto Dominges. (Prim. prev.)